

MOLUKS WERELDBURGER MET EEN CAMERA

Fotograaf Geronimo Matulesy

Onder de rook van Nijmegen zag Geronimo Matulesy 1984 het eerste levenslicht. In wijk Bemmelse heeft hij de eerste acht jaar van zijn leven gewoond om vervolgens richting Apeldoorn te vertrekken. Na het behalen van het HAVO-diploma werd hij beroepsmilitair bij de Luchtmobiele Brigade te Assen. Na zijn dienstperiode is hij twee HBO-studies gaan volgen die hij echter niet heeft afgerond. Hij is niet het type dat stil kan zitten in een lokaal, waarin dagelijkse sleur en geestdodend ritme hem zouden stagneren in creativiteit en ontwikkeling. Zijn eigenzinnigheid pakt goed uit, hij is inmiddels fotograaf. Door zich als vluchteling voor te doen, kon hij schrijvende beelden vastleggen.

Een unieke impressie van zijn reis plus de achtergronden. ■ Tekst & foto's **Geronimo Matulesy**

Mijn leven kenmerkt zich door keuzes die een ander niet snel zal maken. Ik kies graag voor 'out-of-the-box-denken' waarbij ik onafhankelijk wil zijn. Mijn passie gaat uit naar sociaal-maatschappelijke onderwerpen. Hier ligt mijn hart en dat heeft raakvlakken met onze Molukse afkomst en geschiedenis in dit kikkerlandje. Wat mij niet per definitie een RMS'er maakt maar wel betrokken maakt bij onze vrijheidstrijd. Het collectieve gedachtegoed die er onder de Molukkers in Nederland heerst is niet de mijne en zal hier altijd tegen ageren, omdat het bol staat van negatieve invloeden. Ik ondersteun individuele Molukse jongeren die zich losmaken van deze randzaken en zich

durven te ontwikkelen op elk niveau. Dit typeert ook mijn werk als fotograaf en columnist. Ik kies niet enkel en alleen voor Moluks gerelateerde onderwerpen, maar wanneer dit wel het geval is zal ik geen enkele discussie schuwen. Je bent immers niet verplicht om naar mijn teksten en foto's te kijken, laat staan reageren. We leven in een vrij land en van die rechten maak ik gretig gebruik. Noem mij maar een Molukse wereldburger die zijn camera en digitale pen inzet om misstanden aan te kaarten zonder hiervoor een blad voor de mond te nemen.

De start

In 2014 ben ik vrij onschuldig begonnen met fotografie en schrijven. Hier

heb ik geen opleidingen o.i.d. voor gevolgd. In de tussentijd heb ik samen met mijn vriendin het o.a. het maatschappelijke fotoproject "Humans of Maluku" opgezet. In mijn directe omgeving is "Humans of Apeldoorn" mijn allereerste ervaring met het combineren van schrijven en fotografie. Later ben ik een project buiten de deur begonnen: "Typisch Rotterdam". Ook zaken zoals de onrusten in de Haagse Schilderswijk heb ik mogen vastleggen.

Ik voel me bevoorrecht dat ik diverse fotoseries in een kort tijdsbestek heb mogen publiceren bij gerenommeerde mediakanalen zoals VICE Nederland, JOOP en de NPO/NOS. Ik wist al vrij snel dat ik dit wilde blijven doen.

Noem me maar een idealist, maar ik wil mijn steentje bijdragen aan een betere wereld. Waarbij ik altijd opkom voor de zwakkeren in de samenleving zonder constant in de slachtofferrol te verkeren.

“Vluchtelingen”

Amsterdam april 2015: Mijn eerste ervaringen met vluchtelingen was in april van dit jaar. Toen heb ik contact gelegd met mensen die woonachtig waren in de Amsterdamse “Vluchttoren”. Binnen een paar dagen stond ik in een leegstaand kantoorpand waarin uitgeprocedeerde asielzoekers (voornamelijk Afrikanen) zonder hulp van de regering, moesten overleven. Je bent in Nederland en verwacht niet dat mensen zo aan hun lot worden overgelaten. Aangezien illegaliteit in Nederland per definitie strafbaar is wordt men aan hun lot overgelaten. Wat erop neer komt dat vluchtelingen afhankelijk zijn van vrijwilligers en giften. De openheid, gelatenheid en depressiviteit onder deze groep is me het meest bijgebleven.

Calais (Frankrijk) juni 2015: Ik wilde meer weten en dit was het startsein om in juni richting Calais te vertrekken. Waar voornamelijk Afrikanen en Afg-

hanen richting het Verenigd Koninkrijk willen vertrekken. Zij wagen hiervoor levensgevaarlijke pogingen om op vrachtwagens te springen. Deze gaan met de ferry richting Dover en het zorgt voor hachelijke momenten. Na drie dagen op hun kamp te hebben rondgelopen en in de auto te slapen ben ik veel over de mensen te weten gekomen. Het primitieve leven in “The Jungle” (naam van het kamp) heeft indruk op me gemaakt. Dat wanhopige mensen hier maandenlang kunnen leven onder barre omstandigheden om de hoop op een beter leven te bewerkstelligen.

Belgrado - Kanjiza - Tovarnik (Servië en Kroatië) september 2015: Dit was tot nu toe de meest heftige ervaring die ik bewust heb meegemaakt. Door mezelf voor te doen als vluchteling ben ik in aanraking gekomen met het ware leven van deze mensen. Ben als het ware in hun huid gekropen. In Belgrado was mijn startpunt om vervolgens vanuit Kanjiza (grensdorp bij Hongarije) in Tovarnik (Kroatië) te belanden. Mijn groep bestond uit 18 Syrische jongemannen die in korte tijd ware vrienden zijn geworden. Als je ziet hoe kinderen/gezinnen leven in mensonterende situaties dan grijpt het je aan. Om nog

maar te zwijgen over de corrupte autoriteiten in de Balkan, wat overigens wordt genegeerd door de mainstream media terwijl de bewijzen voor handen zijn. Ook de massale uitbraak van duizenden vluchtelingen, vechtpartijen en het ineenstorten van mensen is schokkend. Echter, dit is waar ik voor heb gekozen en een goede leerschool geweest. Je leert omgaan met stresssituaties en het uitvoeren van je professie. Mijn uiteindelijke doel is om conflictfotograaf te worden.

Uiteindelijk heb ik de tocht moeten afbreken omdat mijn veiligheid in het geding kwam door lokale criminelen in Tovarnik. De Kroatische politie kon mijn veiligheid niet garanderen en helpen. Uiteindelijk moest de Nederlandse ambassade, met veel politiek gesteggel en leugens, mij ter plekke weghalen.

Voor de uitgebreide versies van deze verhalen kun je terecht op mijn website en Facebookpagina. Hier heb ik een aparte pagina geopend om mijn werk te tonen.

Website: www.gerography.nl

Facebook: www.facebook.com/gerography